

Prin vântul unduind grâie

Gabriel Cristea

Ultimele văpăi ale privirii tale
aidoma apusului sau răsăritului
- doar Zamolxe poate ști -,
războinicule,
se transformă în roua ierbii fragede,
și-n zvăcnetul lostriței de Sargeția;
Pământul negru încolțește,
în pumnul tău pietros,
păsări de stejar,
veghind peste coloane fără sfârșit
- Porțile Raiului getic.

Nimic nu se pierde, barbarule,
graiul tău murmură prin vântul unduind grâie,
sufletul nemuritor e-n tămâie;
Simt cum visezi printre cetini țepoase
zăpezile munților treji
și colinzi pe versante de oase.